

Τὸν τάφον τῆς πρώτης συζύγου μου δὲν ἐπέσκεψθην πλέον. Ὅσάκις δ' ἀνελογιζόμενη πόσον ταχέως ἐλησμονήσα αὐτήν, ἠρυθρίων ἐξ αἰδοῦς. Ἄλλ' ἐν τούτοις κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων αὐτῆς ὑπὸ μεγάλης ἐπιθυμίας κατελήφθην ν' ἀναζητήσω τὸν ἐγκαταλελυμένον τάφον. Ὅτε δὲ τὸ τελευταῖον ἐπεσκεψθην τὸν τόπον τῆς ἀναπαύσεως τῆς πρώτης συζύγου μου, ἐγέλα μὲν καὶ πάλιν κυανοῦς καὶ αἴθριος ὁ οὐρανὸς καὶ ἦνθουν οἱ ὕακυνθοι, ἀλλ' ὁ ἥλιος ἔλαμπε νῦν ἐπὶ τῆς νεωστὶ πεπτωκυίας χιόνας, ἥτις ἐκάλυπτε τοὺς πέριξ λόφους, καὶ αἱ δύο κασταναὶ ἀνυψοῦντο ἐκεῖ ἄφυλλοι, κεκαλυμμένοι ὑπὸ τῆς μαρμαριού-

σης χιόνας. Καὶ αὐτὸς ὁ μαῦρος σταυρὸς εἶχε περιβληθῆ λευκὸν χρῶμα.

«Ὡ νεκρὰ φύσις, νεναρκωμένη καὶ ψυχρά, καὶ ἐν τούτοις τόσον καθαρὰ!» εἶπον ἀναστενάζων. Αἴφνης δὲ πνοὴ ἀνέμου ἔθηκεν εἰς κίνησιν τοὺς κλάδους τῶν δένδρων, ἐξ ὧν μυριάδες λαμπυρίζοντων ἀστρείσκων κατέπεσαν ἐπὶ τῆς γῆς. Διὰ τῆς ἀργυροειδοῦς δὲ ταύτης μαρμαρυγῆς εἶδον νοερῶς ἐπὶ στιγμὴν τὸν τάφον ἐν τῇ λάμπει τοῦ ἔαρος ἐν τῷ μέσῳ θαλλόντων δένδρων καὶ εὐωδιαζόντων ἀνθῶν. «Ὡ φύσις καὶ ἄνθρωποι, ὅποσον εἴσθε εὐμετάβλητοι!» ἐψιθύρισα καὶ ἐπανήλθον οἴκαδε.

Ἐν Ὁδησσῷ (κατὰ τὸ Γερμανικόν) Α. ΜΑΛΤΟΣ

ΑΙ ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΑΙ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 374)

Τὸ ἐπ' ἐμοὶ ὁμολογῶ ὅτι ἠσθάνομην τὴν κερδίαν μου περισφιγγομένην ὑπὸ χειρὸς ἀοράτου· οἱ μὴνιγγές μου ἔσφυζον, θερμοὶ δὲ καὶ παγεροὶ ἰδρωῖτες διέτρεχον τὴν ράχιν μου. Εἶνε μία τῶν σφοδροτάτων συγκινήσεων, ἐξ ὧσων ποτὲ ἐδοκίμασα.

Ἀντήχησαν ἀσθενεῖς τινες ἤχοι μουσικῆς, τὰ δύο ἐρυθροβαφῆ φύλλα τῆς θύρας ἀνεώχθησαν μετὰ πατάγου καὶ ὁ ταῦρος εἰσώρμησεν εἰς τὴν παλαίστραν, ἐνῶ ἐξερογγύνοντο οὐρανομήκεις ἐπευφημῖαι.

Ἦτο ζῶον ἐξάισιον, παμμέλαν σχεδόν, στιλπνόν, μὲ τράχηλον τεραστίως εὐτραφῆ, μὲ κέρατα δρεπανοειδῆ, αἰχμηρὰ καὶ στίλβοντα, μὲ πόδας ἰσχυροὺς, φέρων μετὰξὺ τῶν δύο ὤμων κόσσυμβον ἐκ ταινιῶν, προσκεκολλημένων εἰς τὸ δέρμα διὰ μικρᾶς καρφίδος. Ἐσταμάτησε πρὸς στιγμὴν, εἰσέπνευσε θορυβῶδῶς δις ἢ τρίς, τεθαμβημένος ἐκ τοῦ πολλοῦ φωτός, ἐκπληκτος ἐκ τοῦ θορύβου· εἶτα ἰδὼν τὸν πρῶτον πικαδῶρ ὥρμησε κατ' αὐτοῦ τροχάδην μετὰ μανιώδους ὀρμῆς.

Ὁ οὐτωσὶ προσβληθεὶς πικαδῶρ ἦτο ὁ Σεβίλλια. Κρίνω ἀπραΐτητον νὰ περιγράψω ἐνταῦθα τὸν διάσημον τοῦτον ταυρομάχον, ὅστις εἶνε πράγματι ὁ τελειότατος τύπος τοῦ εἴδους του. Φαντάσθητε ἄνδρα τριακοντούτη περίπου, μεγάλωσμον, ἠράκλειον τὴν ῥώμην, ἠλιοκαῆ, ἔχοντα λαμπροὺς ὀφθαλμοὺς καὶ φυσιογνωμίαν ὁμοιάζουσαν μὲ τὴν τῶν Καισάρων τοῦ Τιτιανοῦ· ἡ ἔκφρασις τῆς εὐθύμου καὶ περιφρονητικῆς γαλήνης ἢ ἐπικρατοῦσα εἰς τοὺς χαρακτῆρας τῆς μορφῆς του καὶ ἡ στάσις του εἶχόν τι τὸ ἀληθῶς ἠρωϊκόν. Ἐφερε τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην ἰμάτιον πορτοκαλλιόχρουν, ἀργυροκέντητον καὶ διάκοσμον δι' ἀργυρῶν σειρητιῶν, τὸ ὅποιον ἀπέμεινε διαγεγραμμένον εἰς τὴν μνήμην μου μετὰ ἀνεξάλειπτου ἀκοιβείας· κατεβίβασε τὴν αἰχμὴν τοῦ δό-

ρατός του καὶ ἔστη ἀναμμένων, ὑπέμεινε δὲ τὴν ἐφοδὸν τοῦ ταύρου τόσον νικηφόρως, ὥστε τὸ ἀτίθασσον ζῶον ἐκλονίσθη καὶ ἀντιπαρήλθεν ἀποφέρον τραῦμα, τὸ ὅποιον δὲν ἐβράδυνε νὰ βράδῶσῃ τὸ μέλαν δέρμα του διὰ ἐρυθρῶν σειρῶν. Ἐσταμάτησεν ἀμφιταλαντευόμενον ἐπὶ τινὰς στιγμάς, ἔπειτα δὲ ὥρμησε μετὰ διπλασίας λύπης κατὰ τοῦ δευτέρου πικαδῶρ, ἰσταμένου ὀλίγον τι ἀπωτέρω.

Ὁ Ἀντώνιος Ῥοδρίγκεζ τοῦ κατέφερενίς χυρὸν διὰ τοῦ δόρατος κτύπημα, προξενήσαν καὶ δεύτερον τραῦμα πλησίον τοῦ πρώτου, διότι δὲν ἐπιτρέπεται εἰς ἄλλο μέρος ὁ τραυματισμὸς ἐκτὸς τῶν ὤμων· ἀλλ' ὁ ταῦρος ἐφόρμησε πάλιν κατ' αὐτοῦ μὲ τὴν κεφαλὴν κεκυφίαν καὶ ἐνέπληξεν ὀλόκληρον τὸ ἐν τῶν κεράτων του εἰς τὴν γαστέρα τοῦ ἵππου. Οἱ τσοῦλος προσέδραμον σείοντες τὸ ἐρυθρὸν ὕφασμα, τὸ δὲ ζῶον ἐκπλαγὲν, προσελκυσόμενον ἐκ τοῦ νέου ἐκεῖνου δελέκτος ἤρχισε νὰ τοὺς καταδιώκῃ μετὰ πάσης σπουδῆς· οἱ τσοῦλος ὅμως στηρίζοντες τὸν πόδα ἐπὶ τῆς προεξοχῆς, ἦν ἀνωτέρω ἀνέφερα, ἐπήδων γοργῶς ἄνωθεν τοῦ φραγμοῦ, καταλείποντες τὸ ζῶον λίαν ἐκπληκτον, διότι οὐδένα πλέον ἔβλεπεν.

Ἡ πληγὴ τοῦ κέρατος εἶχε διασχίσει τὴν κοιλίαν τοῦ ἵππου τοιουτοτρόπως, ὥστε τὰ ἐντόσθια του ἐξεχύνοντο καὶ ἐπιπτον σχεδόν χαμαί. Ἐνόμισα, ὅτι ὁ πικαδῶρ ἔμελλε ν' ἀποσυρῆθῃ, ἀλλ' ἠπατώμην· ἔφκασε τὸ ὄτιον του διὰ νὰ ἰδῇ ἂν τὸ τραῦμα ἦτο θανατηφόρον. Ὁ ἵππος ἦτο ξηλωμένος ἀπλῶς· τὸ τραῦμα, καίπερ φρικτὸν τὴν θέαν, ἦτο θεραπεύσιμον. Ἐπαναθέτονται τὰ ἐντόσθια ἐντὸς τῆς γαστρός, ῥάπτεται ἡ πληγὴ καὶ τὸ ταλαίπωρον ζῶον δύναται νὰ χρησιεῦσῃ καὶ δι' ἄλλον ἀνῶνα. Ἐκέντησεν αὐτὸν διὰ τοῦ πτερνιστήρος καὶ ὁ ἵππος μετὰ καλπασμοῦ κινηθεὶς ἐτοποθετήθη ὀλίγον τι περαιτέρω.

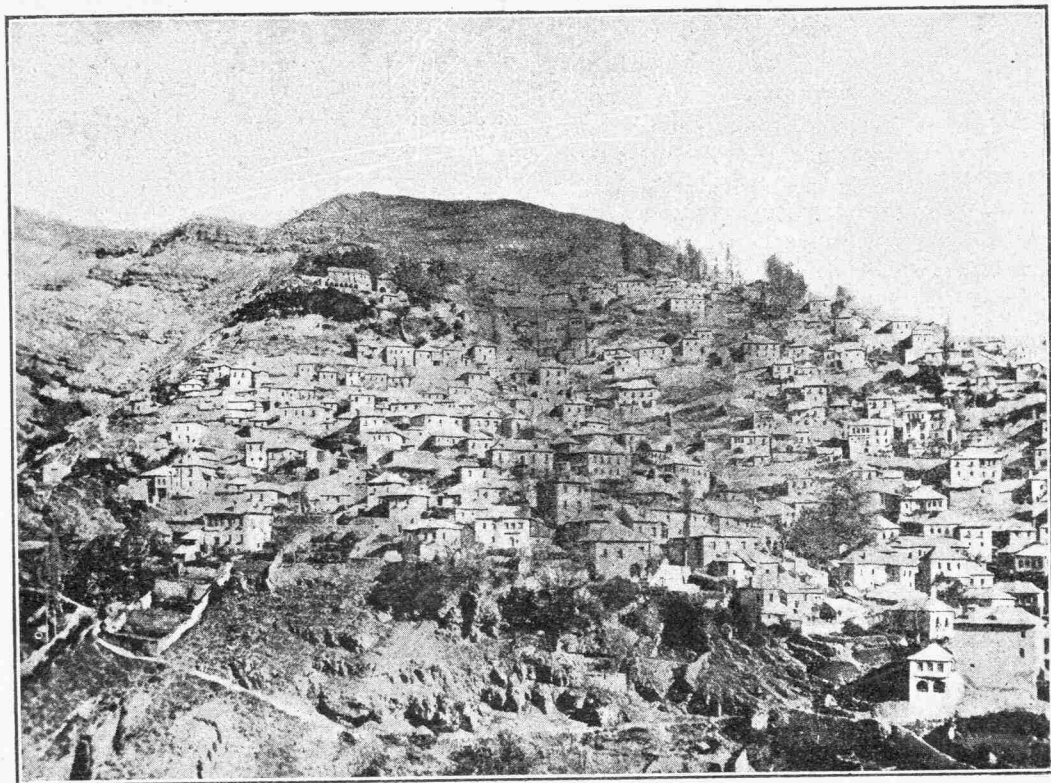
ΑΚΜΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Ὁ ταῦρος ἤρχισε νὰ ἐννοῇ, ὅτι μόνον λογι-
σμοὺς ἔπρεπε νὰ προσδοκᾷ ἀπὸ τὸ μέρος ὑπο
ἴσταντο οἱ πικαδόρες, ἠσθάνετο δὲ τὴν ἀνάγκην
νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν βοσκὴν του. Ἀντὶ οὗτος
νὰ ἐπανέλθῃ ἐκεῖ ἄνευ δισταγμοῦ, μετὰ τινα ὀρ-
μητικὰ βήματα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κουρένσιά
του μετ' ἀδιαλείπτου ἐπιμονῆς· κουρένσιαι εἰς
τὴν τεχνικὴν γλῶσσαν λέγεται ἡ διαδήποτε γωνία
τῆς κονίστρας, ἣν ὁ ταῦρος ἐκλέγει ὡς κοίτην
καὶ εἰς ἣν ἐπανέρχεται μετὰ τὴν ἔροδόν του.

Σμῆνος τσοῦλος πλησιάσαντες ἔσειον πρὸ
τῶν ὀμμάτων του τὰς στιλπνοῦ πορφυροῦ χρώ-
ματος κάπας των, εἰς δ' ἐξ αὐτῶν ἔσχε τὸ θρά-
σος νὰ περιτυλίξῃ τὸ ὕφασμα καὶ νὰ περιβάλῃ
δι' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν τοῦ ταύρου. Τὸ ζῶον ἐμ-
μανὲς ἀπηλλάγη ὅπως ἠδυνήθη τοῦ ἀτόπου ἐκει-
νου κοσμημάτος, ἀνετίναξεν ὑψηλὰ τὸ ἀθῶον
ὕφασμα καὶ τὸ ἐλακπότησεν ὀργίλιος, ἀφροῦ ἐπα-
νέπεσε χαμαί. Ἐπωφελοῦμενος τῆς ὑποτρο-
πῆς ταύτης τῆς ὀργῆς εἰς τσοῦλο ἤρχισε νὰ τὸν
παροξύνῃ προσελκύνων αὐτὸν πρὸς τὸ μέρος τῶν
πικαδόρων. Εὐρεθεὶς ἀπέναντι τῶν ἐχθρῶν του ὁ
ταῦρος ἐδίστασεν, εἶτα ἀποφασίζων αἰφνῆς ἐφ-
ώρησε κατὰ τοῦ Σεβίλλια μετὰ τσαύτης δυ-
νάμεως, ὥστε ὁ ἵππος ἐκυλίσθη χαμαὶ μετὰ τοὺς
τέσσαρας πόδας ὑπτίους, διότι ὁ βραχίλιον τοῦ
Σεβίλλια εἶνε ἀντηρὸς χαλκίνη, ἣν οὐδὲν ἰσχύει
νὰ λυγίσῃ. Ὁ Σεβίλλια ἔπεσεν ὑπὸ τὸν ἵππον,
καὶ αὕτη εἶνε ἡ καλλιτέρα πτώσις, διότι τὸ σῶμα
τοῦ ζῶου τὸν προστατεύει ὡς ἀσπίς. Οἱ τσοῦλος
παρενέθησαν τότε καὶ ὁ ἵππος ἀπηλλάγη, φέρων
μόνον μίαν ἐντομὴν εἰς τὸν μηρόν. Ἀνήγειραν
τὸν Σεβίλλια, ὅστις ἵππευσε πάλιν μετὰ πλή-
ρους ἀταραξίας. Ὁ ἵππος τοῦ Ἀντωνίου Ροδρί-
γες, τοῦ ἐτέρου πικαδόρου, ὑπῆρξεν ἀτυχέστερος·

ἐδέχθη κατάστηθα κτύπημα τόσον σφοδρὸν, ὥστε
τὸ κέραν ἐξηφανίσθη μέχρι τῆς βάσεως ἐντὸς τῆς
πληγῆς. Ἐνῶ δὲ ὁ ταῦρος προτεπάθει ν' ἀπαλ-
λάξῃ τὴν κεφαλὴν του ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ
ἵππου, ὁ Ἀντώνιος ἀνεροίχαστο διὰ τῶν χειρῶν
εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ξυλίνου διαφράγματος, τῇ
βοηθείᾳ τῶν τσοῦλος, διότι οἱ ἀφιππεύσαντες
πικαδόρες, δυσκίνητοι ὄντες ἕνεκα τοῦ σιδηροῦ
ἐλάσματος τῶν ὑποδημάτων των, εἶνε βαρεῖς
περὶ τὰς κινήσεις ὅσον καὶ οἱ παλαιοὶ ἱππῶται,
οἱ φέροντες τὰς σιδηρὰς πανοπλίας.

Τὸ ταλαίπωρον ζῶον ἀφεθὲν μόνον, ἤρχισε νὰ
διασχίζῃ τὴν παλαιστραν κλονούμενον, ὡς νὰ
ἦτο μεθυσμένον, ἐνῶ οἱ πόδες του προσέκοπτον
κατὰ τῶν κρεμαμένων ἐντοσθίων του· κύματα
μαύρου αἵματος ἀνεπήδων ὀρμητικῶς ἐκ τῆς
πληγῆς του καὶ ἔσφιζον τὴν ἄμμον διὰ διαλει-
πουσῶν ἐλικοειδῶν γραμμῶν, αἵτινες ἐνέφαινον
τὴν ἄτακτον αὐτοῦ πορείαν· τέλος κατέπεσε
παρὰ τὸ ἐκ σανίδων ἔρκος. Ἀνύψωσε δις ἢ τρίς
τὴν κεφαλὴν, περιστρέφων τοὺς κυανοὺς καὶ ὑα-
λώδεις ἤδη ὀφθαλμούς του, ἀποσύρων τὰ λευκὰ
ἐκ τοῦ ἀφροῦ χεῖλη του, ἄτινα ἀπεσκέπαζον
τοὺς λιποσάρκουσ ὀδόντας· ἡ οὐρά του ἔτυψεν
ἀσθενῶς τὴν γῆν· οἱ ὀπίσθιοι πόδες του ἐκινήθη-
σαν σπασμοδικῶς, ὡς νὰ ἤθελε νὰ συντριφῇ
μετὰ τὰς σκληρὰς ὀπλάς του τὸ χονδρὸν κρηνίον
τοῦ θανάτου. Μόλις εἶχε λῆξῃ ἡ ἀγωνία του,
ὅτε οἱ ὑπηρέται βλέποντες τὸν ταῦρον προσέ-
χοντα εἰς ἄλλο μέρος, ἔδραμον καὶ ἀφείλον ἐκ
τοῦ θανόντος ζῶου τὸ ἐρίππιον καὶ τὸν χαλι-
νόν. Ἐμεινεν οὕτω πῶς γυμνόν, κεκλιμένον ἐπὶ
τῆς μιᾶς πλευρᾶς καὶ διαγράφον ἐπὶ τῆς ἄμμου
τὸ ἀμαυρόν του σχῆμα. Ἦτο τόσον λεπτός, τό-
σον πεπλατυσμένος, ὥστε ὁμοίαζε μετὰ τεμάχιον

ΤΟ ΣΥΡΑΚΟΝ

μέλανος χάρτου κεκομμένου. Είχα ήδη παρατηρήσει εις Μονφωκόν όποια σχήματα παραδόξως φανταστικά αποδίδει ο θάνατος εις τους Ίππους· είνε αναμφιβόλως τὸ ζῶον, οὔτινος τὸ πτώμα προξενεῖ τὴν θλιβερωτέραν ἐντύπωσιν. Δὲν ὑπῆρξεν ἄλλως τε αὐτὸ τὸ μόνον θῦμα· δεκατέσσαρες Ίπποι ἔμειναν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην νεκροὶ εις τὴν παλαιστραν· εις μόνον ταῦρος ἐφάνευσε πέντε.

Ὁ πικαδόρ ἐπανῆλθεν ἐπιβαίνων νέου ἵππου καὶ ἐπηκολούθησαν ἐπιθέσεις τινὲς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον ἐπιτυχεῖς. Ἄλλ· ὁ ταῦρος ἤρχιζεν ἤδη νὰ κουράζηται καὶ ἡ μανία του κατηναζέτο· προσῆλθον τότε οἱ βαρδιμυλιέροι μὲ τὰ βέλη των τὰ κεκοσμημένα διὰ χαρτίων, καὶ μετ' ὀλίγον ὁ τράχηλος τοῦ ταύρου ἐκοσμήθη διὰ ζώνης ἀποτελουμένης ἐξ αὐτῶν, ἐμπηγνυομένων βαθύτερον εις τὰς σάρκας του, καθόσον προσεπάθει σειόμενος ν' ἀπαλλαγῆ αὐτῶν. Εἰς μικρόσωμος βαρδιμυλιέρο ὀνόματι Μαχαρῶν ἐπήγγυε τὰ βέλη του μετὰ πολλῆς εὐστοχίας καὶ τόλμης καὶ ἐνίοτε μάλιστα ἐξετέλει ὄρχηστικὴν περιστροφὴν ποῖν ἢ ἀποσυρθῆ, διὸ σφόδρα ἐχειροκροτεῖτο. Ὅτε ὁ ταῦρος ἐδέχθη ἐπτὰ ἢ οκτὼ τοιαῦτα σηματοφόρα βέλη, ὧν ἡ αἰχμὴ διέσχισε τὸ δέσμα του, ὁ δὲ χάρτης ἐθρόβει περὶ τὰ ὠτά του, ἤρχιζε νὰ τρέχη τῆδε κακείσε, ἐκφέρων φοικτοὺς μυκηθμούς. Τὸ μέλαν ρύγχος του ἐλεύκαζεν ἐκ τοῦ ἀφροῦ, ἐν τῇ μανιώδει του δὲ

παραφορᾷ τοιαῦτα κατήνεγκε κτυπήματα διὰ τῶν κεράτων του κατὰ μιὰς τῶν θυρῶν, ὥστε τὴν ἀπέσπασεν ἐκ τῶν στροφίγγων τῆς. Οἱ ξυλουργοὶ οἱ παρακολουθοῦντες ἀγρόπνως τὰ κινήματά του ἐπανέθεσαν ἐν τῷ ἄμα τὸ φύλλον τῆς θύρας εις τὴν θέσιν του. Εἰς τοῦτο τὸν προσεῖλκυσεν εις ἄλλο μέρος, κατεδιώχθη δὲ τόσον σφοδρῶς, ὥστε μόλις ἐπρόφθασε νὰ πηδήσῃ ἄνωθεν τῶν σανίδων. Οἱ εὐρισκόμενοι ἐντὸς τοῦ περιβόλου ἐπήδησαν τότε μετὰ θαυμαστῆς γοργότητος ἐντὸς τῆς κονίστρας, ὁ δὲ ταῦρος εἰσῆλθε πάλιν εις αὐτὴν δι' ἐτέρας θύρας διωκόμενος διὰ ραβδισμῶν καὶ διὰ τῶν κινήματων τῶν πύλων τῶν θεατῶν τῆς πρώτης σειρᾶς.

Οἱ πικαδόρες ἀπεσύρθησαν ἀφήσαντες ἐλεύθερον τὸ στάδιον εις τὸν ἐσπάδα Χουὰν Παστόρ, ὅστις ἐχαιρέτησε τὸ θεωρεῖον τοῦ δημαρχείου καὶ ἐζήτησε τὴν ἀδειαν νὰ φονεύσῃ τὸν ταῦρον· τῆς ἀδείας χορηγηθείσης, ἔρριψεν εις τὸν ἀέρα τὸν πύλον του, ὥσει ἤθελε νὰ δηλώσῃ ὅτι ἔμελλε νὰ διακυβεύσῃ τὸ εἶναί του καὶ ἐβάδισε κατὰ τοῦ ταύρου μὲ ἦθος ἀποφασιστικόν, κρύπτων τὸ ξίφος ὑπὸ τὰς ἐρυθρὰς πτυγᾶς τῆς μουλέτας.

Ὁ ἐσπάδα περιέστρεψε πολλάκις τὸ ἐρυθρὸν ὕφασμα, ἐφ' οὗ ὁ ταῦρος ἐφόρμα τυφλῶς· μίαν μόνην κίνησιν τοῦ σώματος ἤρκει αὐτῷ ὅπως ἀποφύγῃ τὴν ὄρμην τοῦ ἀγρίου ζώου, τὸ ὅποιον ἐπανελάμβανε τὴν ἔφοδον, καταφέρον μανιώδη κτυπήματα διὰ τῶν κεράτων κατὰ τοῦ ἐλαφροῦ πα-

νίου, ὅπερ δὲν ἠδύνατο νὰ διατρυπήσῃ. Ἐπέστη τέλος ἡ κατάλληλος στιγμή· ὁ ἐσπιάδα ἐτοποθετήθη ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ ταύρου σείων τὴν μουλέταν διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς καὶ κρατῶν διὰ τῆς δεξιᾶς τὸ ξίφος ὀριζόντιον, ἀκριβῶς ἀπέναντι τῶν κεράτων τοῦ ταύρου. Εἶνε ἀδύνατον νὰ παρασταθῇ διὰ λέξεων ἢ ἐμπλεως ἀγωνίας περιέργεια ἢ φρενιτιώδης προσδοκία, ἢ ἐξεγείρει ἢ θέσις αὐτῆ, ἀνταξία ὡς πρὸς τὸ ἐνδιαφέρον πάντων τῶν δραμάτων τοῦ Σαιξπήρου μετ' ὀλίγας στιγμᾶς εἰς τῶν δύο παλαιστῶν ἔσται νεκρός. Θὰ εἶνε ἄρα γε οὗτος ὁ ἄνθρωπος ἢ ὁ ταῦρος; Ἰστανται μόνοι, ἀντιμειψοῦντο πρὸς ἀλλήλους. Ὁ ἄνθρωπος δὲν φέρει οὐδὲν ἀμυντικὸν ὄπλον· εἶνε ἐνδεδυμένος ὡς διὰ χορόν, μὲ βραχέα κομψὰ ὑποδήματα καὶ μεταξίνας περικνημίδας· μία γυναικεία βελόνη θὰ ἦτο ἱκανὴ νὰ διατρήσῃ τὸ ἐκ λειοσηρικῆ ἱμάτιόν του· δὲν ἔχει ἄλλα ὄπλα εἰμὴ ἐν ῥάκος πανίου καὶ ἐν εὐθρυστον ξίφος. Κατὰ τὴν μονομαχίαν ἐκείνην ὁ ταῦρος ἔχει ὑπὲρ αὐτοῦ ὅλα τὰ φυσικὰ πλεονεκτήματα. Ἐχει δύο κέρατα φοβερά, αἰχμηρὰ ὡς ἐγγχειρίδια, δύναμιν φορᾶς τεραστίαν καὶ κτηνώδη ὀργήν. ἤτις δὲν ἔχει συνείδησιν τοῦ κινδύνου· ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὸ ξίφος του καὶ τὴν καρδίαν του· δωδεκακισχίλια βλέμματα προσηλοῦνται ἐπ' αὐτοῦ· εὐεϊδεῖς νεάνιδες θὰ τὸν χειροκροτήσωσι μετ' ὀλίγον διὰ τοῦ ἄκρου τῶν λευκῶν χειρῶν των!

Ἡ μουλέτα παρεμερίσθη, ἀφίνουσα ἀσκεπῆ τὸν θώρακα τοῦ ματαδόρ'· τὰ κέρατα τοῦ ταύρου εὐρίσκονται εἰς ἀπόστασιν μιᾶς σπιθαμῆς ἀπὸ τοῦ στήθους του· τὸν ἐνόμισα ἀπολωλότα! Ἀργυρὰ ἀστραπὴ ἔλαμψε μὲ τὴν ταχύτητα τοῦ λογισμοῦ ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο κυρτῶν κεράτων· ὁ ταῦρος κατέπεσεν εἰς τὰ γόνατα ἐκφέρων ἀλγεινὸν μυκηθμόν, φέρων τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους μεταξὺ τῶν δύο ὤμων, ὅπως ἢ ἔλαφος τοῦ ἁγίου Οὐβέρτου ἢ φέρουσα σταυρὸν μεταξὺ τῶν διακλαδώσεων τῶν κεράτων τῆς καθὼς παρίσταται εἰς τὴν θαυμασίαν χαλκογραφίαν τοῦ Ἀλβέρτου Δύρερ.

Βροντὴ χειροκροτημάτων ἀντήχησεν εἰς τὸ ἀμφιθέατρον. Ἐκ τῶν θεωρεῖων τῶν εὐπατριδῶν, ἐκ τῶν ἐστεγασμένων θέσεων τῶν ἀστῶν, ἀπὸ παντὸς μέρους τοῦ εὐρέος περιβάλλου ἐξέρχονται κραυγαὶ καὶ ἐπιφωνήματα μεθ' ὅλης τῆς μεσημβρινῆς θέρμης καὶ ζωηρότητος: *Bouéro! bouéro! bíba é! Varbéro! bíba!!...*

Τὸ κτύπημα ὅπερ κατήνεγκεν ὁ ἐσπιάδα ἦτο τῷ ὄντι ἐκ τῶν ἀρίστων, καλεῖται δὲ ἐστοκάδα ἢ βονέλα πιές. Ὁ ταῦρος θνήσκει δι' αὐτοῦ χωρὶς ν' ἀπολέσῃ οὔτε μίαν ῥανίδα αἵματος, τοῦθ' ὅπερ εἶνε τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς κομψότητος· καταπίπτων δὲ γονυπετῆς φαίνεται οἰονεὶ ἀναγνωρίζων τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀντιπάλου του. Κατὰ

τοὺς φιλοτέχνους, ἐφευρέτης τοῦ κτυπήματος εἶνε ὁ Ἰωακείμ Ροδρίγκεζ, διάσημος ταυρομάχος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος.

Ὅσακις ὁ ταῦρος δὲν φονευθῆ ἀκαριαίως, ἐμφανίζεται πηδῶν ἄνωθεν τοῦ φραγμοῦ μικρόν τι ὄν μυστηριώδες, μελανεῖμον, ὅπερ οὐδόλως ἔως τότε μετέσχε τοῦ ἀγῶνος εἶνε οὗτος ὁ λεγόμενος *κατσετέρο*. Προχωρεῖ μὲ βῆμα λαθαῖον, κατασκοπεύει τοὺς τελευταίους σπασμούς τοῦ θύματος, παρατηρεῖ ἂν εἶνε ἀκόμη ἱκανὸν ν' ἀνεγερθῆ, τοῦθ' ὅπερ ἐνίστη συμβαίνει, καὶ ἐμπήγει δολίως ἐξόπισθεν εἰς τὸ σῶμά του ἐγγχειρίδιον κυλινδρικὸν ἀπολήγον εἰς αἰχμηρὰν κοπίδα, ἣτις κόπτει τὸν ωτιαῖον μυελὸν καὶ ἀφαιρεῖ τὴν ζώην μὲ τὴν ταχύτητα κεραυνοῦ· τὸ προσφορότερον μέρος εἶνε ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς, εἰς ὀλίγων δακτύλων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ μεταξὺ τῶν κεράτων σημείου.

Ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ ἀνήγγειλε τὸν θάνατον τοῦ ταύρου, ἀνεώχθη μία θύρα καὶ τέσσαρες ἡμίονοι διὰ μεγαλοπρεπῶν φαλάρων ἐστολισμένοι, φέροντες πτερά, κωδωνίσκους, θυσάνους μαλλίνους καὶ μικρὰς σημαίας κιτρινας καὶ ἐρυθράς, μὲ τὰ ἰσπανικὰ δηλαδὴ χρώματα, εἰσπλήθον καλπάδην ἐντὸς τῆς παλαιστρας. Ἡ διπλῆ αὐτῆ ζωνωρίς εἶνε προωρισμένη ν' ἀποσύρῃ τὰ πτώματα τῶν φονευθέντων ζώων, ἅτινα προσαρμόζονται εἰς τὴν ἄκραν σχοινοῦ ἐφωδιασμένου δι' ἀρπάγης. Ἀπέσυραν πρῶτον τοὺς ἵππους καὶ κατόπιν τὸν ταῦρον. Οἱ τέσσαρες αὐτοὶ ἡμίονοι οἱ στιλπνοὶ καὶ εὐηχοὶ, οἵτινες ἔσυραν ἐπὶ τῆς ἄμμου μετὰ μανιώδους ταχύτητος τὰ σώματα τῶν ζώων, ἅτινα καὶ αὐτὰ ἔτροχον πρὸ ὀλίγου, εἶχον θῆαν ἀλλόκοτον καὶ ἀγρίαν, ἣτις ἐν μέρει ἀπέκρουπε τὴν πένθιμον ιδιότητα τοῦ ἔργου των· ὑπρέτης προσελθὼν μετὰ κανίστρου πλήρους χρώματος ἐσκέπασε δι' αὐτοῦ τὰ σχηματισθέντα ἐν τῇ παλαιστρα αἱματηρὰ τέλματα, ἐξ ὧν ἠδύνατο νὰ ὀλισθήσωσιν οἱ ταυρομάχοι. Οἱ πικαδόρες ἀνέλαβον τότε τὴν θέσιν των παρεπλεύρωσ τῆς θύρας· ἡ μουσικὴ ἀνέκρουσεν ἐμβυτήριον καὶ ἕτερος ταῦρος εἰσώρμησεν εἰς τὴν παλαιστραν, διότι τὸ θέαμα αὐτὸ δὲν ἔχει διαλείμματα καὶ ὑπ' οὐδενὸς ἐπιποδίου διακόπεται, οὔτε ὑπὸ τοῦ θανάτου ταυρομάχου τινός. Ὡς προείπομεν, οἱ ἀντικαταστάται ἀναμένουσιν ἔτοιμοι καὶ ἀνοπλοὶ διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον δυστύχημα. Δὲν σκοπεύομεν νὰ περιγράψωμεν ἀλεπαλλήλως τὸν θάνατον τῶν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην φονευθέντων ὀκτὼ ταύρων· θ' ἀναφέρωμεν ποικίλα τινα καὶ ἀξιοσημειώτα περιστατικά.

Οἱ ταῦροι δὲν εἶνε πάντοτε πολὺ θηριώδεις· τινὲς μάλιστα ἐξ αὐτῶν εἶνε ἡπιώτατοι καὶ θὰ ἐπροτίμων ἀντὶ παντὸς ἄλλου νὰ ἐξαπλωθῶσι νοχαλῶς εἰς τὴν σκιάν. Ἐκ τοῦ ἡσύχου καὶ καλοκάθου ἤθους των φαίνονται μᾶλλον ἀγαπῶν-

τες τὴν βοσκὴν παρὰ τὸ ἀμφιθέατρον στρέφουσι τὰ νῶτα πρὸς τοὺς πικαδόρους καὶ ἀφίνουσι μὲ πολλὴν ἀπάθειαν τοὺς τοσῦλος νὰ σείωσιν ἔμπροσθεν τῆς ρινόσ των τὰς πολυχρούς αὐτῶν κάπας· οὔτε αἱ *βαρδιουλιέρας* δὲν ἀρκοῦσι νὰ τοὺς ἐξεγείρωσιν ἐκ τῆς ἀπαθείας των· τότε προσφεύγουσιν εἰς βίαια μέσα, εἰς τὰς λεγομένας πυρίνας τοιαύτας (*βαρδιουλιέρας δὲ φονέγο*)· εἶναι εἰδὸς τι ραβδίων πυροτεχνικῶν, τὰ ὅποια ἀναφλέγονται ὀλίγας στιγμὰς ἀφοῦ ἐμπληθῶσιν εἰς τοὺς ὤμους τοῦ δειλοῦ ταύρου μετὰ πολλῶν σπινθήρων καὶ ἐκκρήξεων. Ὁ ταῦρος λοιπόν, ἕνεκα τῆς εὐφυοῦς ταύτης ἐπινοίας, κεντᾶται ἅμα, καίεται καὶ πτοεῖται· ὅσον δὲ τιθασὸς καὶ ἂν εἴνε, ἐπὶ τέλους ἀναγκάζεται νὰ ἐκμανῆ. Ἐκτελεῖ τότε πλεῖστα ὅσα παράδοξα σκιρτήματα, διὰ τὰ ὅποια ἐφάνετο πρότερον ἀνίκανον τὸ βαρὺ του σῆμα· ἀρχίζει νὰ μυκᾶται, ἀφρίζει καὶ συστρέφεται ὅπως ἀπαλλαγῆ τοῦ βασιανιστικοῦ πυροτεχνήματος, τοῦ φλέγοντος τὰ ὠτά του καὶ πυρακτοῦντος τὸ δέσμα του.

Αἱ πύρινα ὅμως *βαρδιουλιέρας* παραχωροῦνται μόνον ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ. Θεωρεῖται ἀπρέπεια διὰ τὸν ἀγῶνα, ὡσὰν ὑποχρεοῦνται νὰ καταφεύγωσιν εἰς αὐτάς· ἀλλ' ὅτε ὁ ἀλκάδης βραδύνει πολὺ νὰ σείσῃ τὸ μανδῆλιόν του εἰς ἐνδειξιν συγκαταθέσεως, τοιοῦτος ἐγείρεται θόρυβος, ὥστε ἀναγκάζεται νὰ ἐνδώσῃ. Ἀπερίγραπτοι εἶνε αἱ κραυγαί, αἱ ὠρυγαί, τὰ ποδοκροτήματα. Οἱ μὲν κράζουσι : *βαρδιουλιέρας δὲ φονέγο ! !* οἱ δὲ *πέρρος ! πέρρος !* (σκύλους). Ῥαγδαίας ἐκφέρουσι κατὰ τοῦ ταύρου λοιδορίας· τὸν ἀποκαλοῦσιν ληστήν, δολοφόνον, κλέπτην· τοῦ προσφέρουσι θέσιν εἰς τὴν σκιάν, τοῦ ἀποτεινοῦσι παντοίας ἀστείότητας, ἐξ ὧν τινὲς εἰσι πνευματωδέσταται. Μετ' ὀλίγον τὰ κτυπήματα τῶν ραβδίων προστίθενται εἰς τὰς κραυγὰς, καταστάσας ἀνεπαρκεῖς. Τὰ πατώματα τῶν θεωρῶν τρίζουσι καὶ καταρρέουσιν, αἱ δὲ ὄροφαί των καταπίπτουσιν εἰς μικρὰ λευκάζοντα μόρια, ὡς χιῶν ἀναμιγνυομένη μετὰ κόνεως. Ὁ ἐρεθισμὸς φθάνει εἰς τὸ ἔπακρον. Ἀκούονται κραυγαί : *φωτιά εἰς τὸν ἀλκάδην ! τὰ σκυλιὰ εἰς τὸν ἀλκάδην !* καὶ τὸ ἐκμανεὶς πλήθος ἀπειλεῖ διὰ τῆς πυγμῆς τὸ θεωρεῖον τοῦ δημαρχεῖου. Τέλος ἡ ποθητὴ ἄδεια χορηγεῖται καὶ ἡ τάξις ἀποκαθίσταται.

Ἐνίοτε ὁ ταῦρος εἶνε τόσο δειλός, ὥστε οὔτε αἱ *βαρδιουλιέρας δὲ φονέγο* ἀρκοῦσι νὰ τὸν ἐξερεθίσωσιν. Ἐπιστρέφει εἰς τὸν σταυλὸν του καὶ δὲν θέλει νὰ ἀγωνισθῆ. Ἀρχίζουν τότε αἱ κραυγαί : *πέρρος ! πέρρος !* καὶ τοῦ ἀλκάδου ἐπινοήσαντος, εἰσάγονται οἱ κύνες. Εἶνε οὗτοι ζῶα ἐξέλινα, ἀγνωστάτου γένους καὶ ἐξόχου ἀλλοῦς· ἐπιτίθενται κατὰ τοῦ ταύρου, ὅστις ἐξακοντίζει πέντε ἢ ἕξ αὐτῶν εἰς τὸν ἀέρα ἀνάσκελα, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ἐμποδίσῃ ἐπὶ τέλους ἓνα ἢ δύο ἐκ τῶν ῥωμα-

λεωτέρων καὶ θαρραλεωτέρων νὰ τὸν ἀρπάσωσιν ἐκ τοῦ ὠτός. Ἀφοῦ προσκολληθῶσιν ἐκεῖ, μένουσιν ὡς βδέλλαι καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ τοὺς ἀποσπᾶσιν. Ὁ ταῦρος σείει τὴν κεφαλὴν, τοὺς κτυπᾷ κατὰ τοῦ φράγματος, ἀλλ' εἰς μάτην. Ἀφοῦ τὸ πρᾶγμα διαρκέσῃ ἐπὶ τινα χρόνον, ὁ *εσπάδα* ἢ ὁ *κατσετέρο* βυθίζουσι τὸ ξίφος εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ ζώου, τὸ ὅποῖον κλονεῖται, κλίνει τὰ γόνατα καὶ πίπτει χαμαί, ὅπου τὸ ἀποτελειώνουν. Μεταχειρίζονται ἐνίοτε καὶ ὄργανόν τι λεγόμενον *ἡμισέλητος*, ὅπερ κόπτει τὴν ἰγνὴν ἐξόπισθεν καὶ καθιστᾷ τὸ ζῶον ἀνίκανον πρὸς πᾶσαν ἀντίστασιν· τότε δὲν εἶνε πλέον μάχη, ἀλλ' ἀηδὴς σφαγὴ. Συμβαίνει ἐνίοτε ὁ *ματαδὸρ* ν' ἀποτύχῃ εἰς τὸ κτύπημά του· τὸ ξίφος συναντᾷ ὅσπουν τι καὶ ἀναπηδᾷ ἢ εἰσδύει εἰς τὸν φάρυγγα τοῦ ταύρου, ὅστις τότε ἐξεμεῖ ἄφθονον αἷμα, τοῦθ' ὅπερ θεωρεῖται βαρὺ σφάλμα κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ταυρομαχίας. Ἄν μετὰ τὸ δεῦτερον κτύπημα ὁ ταῦρος δὲν φονεῖθῃ, τότε ἄφθονοι ἀποτεινοῦνται κατὰ τοῦ *εσπάδα* αἱ ἀποδοκιμασίαι, οἱ συριγμοὶ καὶ τὰ σκώμματα, ἐπειδὴ τὸ ἰσπανικὸν κοινὸν εἶνε ἀμερόληπτον καὶ χειροκροτεῖ τὸν ταῦρον, ὅπως καὶ τὸν ἄνθρωπον, ἀναλόγως τῆς ἀξίας ἐκάστου. Ἄν ὁ ταῦρος διασχίσῃ ἵππον τινὰ καὶ ἀνατρέψῃ ἄνθρωπον, κραυγάζει : *Εὗγε ταῦρε !* ἂν ὁ ἄνθρωπος πλήξῃ τὸν ταῦρον, κραυγάζει : *Εὗγε ταυρομάγε !* δὲν ἀνέχεται ὅμως τὴν δειλίαν οὔτε παρὰ τοῖς ζώοις οὔτε παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ. Ταλαίπωρός τις *βαρδιουλιέρο* μὴ τολμῶν νὰ πλησιάζῃ καὶ νὰ ἐμπήξῃ τὰς *βαρδιουλιέρας* εἰς τὴν ῥάχιν ταύρου εἰς ἕκρον θηριώδους, ἐξήγειρε τοιοῦτον θόρυβον, ὥστε ἐδήρησε νὰ ὑποσχρῆθῃ ὁ ἀλκάδης ὅτι θὰ τὸν φυλακίσῃ διὰ νὰ ἀποκατασταθῇ ἡ τάξις.

Κατὰ τὸν ἀγῶνα ἐκεῖνον ὁ *Σεβίλλια*, ὅστις εἶνε ἵππεὺς ἀξιοθαύμαστος, σφόδρα ἐπευφημήθη διὰ τὸ ἐξῆς κατόρθωμα : Εἰς ταῦρος ἐκτάκτου ῥώμης εἰσῆγαγε τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὴν κοιλίαν τοῦ ἵππου, καὶ ἀνυψῶν αὐτὴν ἀνύψωσεν εἰς τὸν ἀέρα τὸν ἵππον μετὰ τοῦ ἀναθάτου. Ὁ *Σεβίλλια* καίπερ ἐν τοιαύτῃ κινδυνώδει θέσει εὐρισκόμενος, δὲν παρήτησε τοὺς ἀναβολεῖς, καὶ τόσο καλῶς ἐστάθη ἐπὶ τοῦ ἵππου, ὥστε οὗτος κατέπεσε πάλιν εἰς τὸ ἔδαφος ἐπὶ τῶν τεσσάρων ποδῶν του.

Ὁ ἀγὼν ὑπῆρξε λαμπρός· ὀκτὼ ταῦροι καὶ δεκατέσσαρες ἵπποι εἶχον φονεῖθῃ, εἰς δὲ τοσῦλο ἐλαφρῶς πληρωθῆ. Ἐκάστη ταυρομαχία ἀποφέρει εἴκοσιν ἢ εἴκοσι πέντε χιλιάδας φράγκων, ἐξ ὧν συντηρεῖται τὸ μέγα νοσοκομεῖον, τὸ προσωρισμένον διὰ τὴν νοσηλείαν τῶν τραυματιζομένων ταυρομάχων. Εἶς ἱερὸς καὶ εἰς ἱατρὸς ἴστανται ἐτοιμοὶ ἐντὸς θαλάμου παρὰ τὴν παλαιστραν, διὰ νὰ προσφέρωσιν ὁ μὲν τὰς πνευματικὰς ὁ δὲ τὰς σωματικὰς βοηθείας εἰς τοὺς παθόντας. Ἄλλοτε ἐτελεῖτο κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ταυρομαχίας λειτουργία ὑπὲρ αὐτῶν, νομίζω

δὲ ὅτι καὶ ἀκόμη ἐξακολουθεῖ τὸ ἔθιμον τοῦτο. Βλέπετε ὅτι τίποτε δὲν παραμελεῖται καὶ ὅτι οἱ ἐργολάβοι τοῦ θεάματος εἶνε ἀνθρωποὶ προβλεπτικοί. Ἀφοῦ φονευθῆ καὶ ὁ τελευταῖος ταῦρος, πάντες οἱ θεαταὶ πηδῶσιν εἰς τὴν παλαίστραν, διὰ νὰ ἴδωσιν ἐγγύτερον, ἀπέρχονται δὲ συνομιλοῦντες καὶ σχολιάζοντες τὰ διάφορα ἐπεισόδια τοῦ ἀγῶνος.

Th. Gautier

Ὁ νικητὴς

Ἄ Ν Ω Κ Α Τ Ω

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΑΧΕΙΡ

Ὁ Γάλλος στρατηγὸς Σούντ ἔχει ἀποκεκομμένους τοὺς καρποὺς ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν. Περί τοῦ παθήματος τοῦτου τοῦ ἀνδρείου στρατηγοῦ διηγεῖται τὰ ἑξῆς Γάλλος τις δημοσιογράφος:

Ἦθελον νὰ ζητήσω πληροφορίας τινὰς παρὰ τοῦ στρατηγοῦ· διὸ ἐγράψα αὐτῷ ζητῶν συνέντευξιν. Τὴν ἐπισύσασαν ἦλθεν εἰς τὴν κατοικίαν μου.

Προὔκωρησα πρὸς αὐτὸν μὲ τὴν χεῖρα προτεταμένην, ἀλλ' ὁ στρατηγὸς δὲν μοι ἔτεινε τὴν ἰδικήν του. Ἐκπλαγείς ἐνόμισα ὅτι δὲν διέκρινε τὸ κίνημά μου. Τὸν παρεκάλεσα νὰ καθήσῃ· ἐκάθησε δ' ἐπί τινος ἀνακλίντρου κρατῶν τὸν πῖλόν του. Εἰς ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας ἔφερε μαῦρα χειρόκτια.

Μετ' εὐγενεῶς προθυμίας μοὶ ἔδωκεν ὅλας τὰς πληροφορίας τὰς ὁποίας ἐζήτησα, καὶ ἐπὶ τέλους ἡ συνδιάλεξις ἡμῶν ἦλθεν εἰς τὸν πόλεμον τοῦ 1870.

— Ἦσθε εἰς τὸν πόλεμον ἐκεῖνον ; τὸν ἠρώτησα.

— Μάλιστα· τότε ἐπληρώθη.

— Εἰς ποίαν μάχην ;

— Εἰς τὸ Σεδάν· ἕνα ὄβουζιον μοῦ ἤπηρε τὰ δύο ἀκροβράχια. Τὸ ἕνα μόνον χεῖρι ἔμεινε κρεμασμένον μὲ μίαν λωρίδα δέρματος. Ἐπεσα ἀμέσως ἀπὸ τὸ ἄλογον, ἐσκέφθηκα δὲ ὅτι δέν μου ἔμεινε πολλῶν ὥρων ζωή.

Οἱ ἰδικοί μας ὑπεχώρουν· διήλθον πλησίον μου

δύο στρατιῶται καὶ μὲ εἶδον. Διετήρουν πλήρεις τὰς αἰσθησεις μου καὶ τοὺς ἐκάλεσα.

— Παιδιά μου, τοῖς εἶπον, ἐλάτε νὰ πάρετε τ' ὠρολόγι καὶ τὸ χρηματοφυλάκιόν μου. Καλλίτερα νὰ τὰ πάρουν Γάλλοι παρά Πρωσσοί.

Ἐπήκουσαν καὶ καταληφθέντες ὑπὸ οἴκτου μὲ ἠρώτησαν τί ἐπεθύμουν νὰ κάμωσι δι' ἐμέ.

— Καθιστάτε με ἐκεῖ κοντὰ ἔς τὸν φράκτην ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἀφήσατέ με.

— Ἄλλὰ, συνταγματάρχα μου, τὸ πρωσικὸν ἱππικὸν ἔρχεται καὶ θὰ σᾶς κλωτσοπατήσῃ.

— Τί μὲ μέλει ἂν πεθάνω δέκα λεπτὰ ταχύτερα ἢ ἀργότερα. Πηγαίνετε καὶ εὐχαριστῶ.

Ἀφ' οὗ μὲ μετέφεραν εἰς τὴν βάσιν τοῦ φράκτου ἀνεχώρησαν· ἐγὼ δὲ ἤρχισα νὰ ἐξασθενῶ διότι τὸ αἷμα ἔτρεχεν ἐκ τῶν κεκομμένων ἀρτηριῶν ἀφθόνως.

Ἐν τούτοις ἐκ στιγμιαίας συστολῆς τῶν νεύρων ἡ συνουλώσεως τῆς σαρκὸς ἢ μία ἀρτηρία ἔκλεισε καὶ δὲν ἐλιποθύμησα. Αἴφνης ἀκούω βήματα ὀπισθὲν μου. Ἦσαν οἱ δύο στρατιῶται, ἐπανερχόμενοι.

— Δὲν ἔμπορῶμεν, συνταγματάρχα μου, νὰ σᾶς ἀφήσωμεν εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν· ἐδῶ κοντὰ εἶνε ἕνα νοσοκομεῖον καὶ θὰ σᾶς μεταφέρωμεν ἐκεῖ.

Καὶ παρὰ τὰς ἀντιστάσεις μου μὲ ἐσήκωσεν ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἐπὶ τῶν ὤμων του καὶ μὲ μετέφεραν εἰς ἕν παράπηγμα, ὅπου μὲ ἀφήκαν μόνον.

— Πηγαίνομεν νὰ σᾶς στείλωμεν τὸν χειρουργόν.

Ὁ χειρουργὸς ἦλθε, μοῦ περιέδεσε τὰ τραύματα ὅπως ὅπως καὶ ἀπῆλθε. Μ' ἐλησμόνησαν δ' ἐκεῖ τριάκοντα ἑξ ὥρας, καὶ ὅμως δὲν ἔπαθα τίποτε. Μὲ ἐδασάνιζε μόνον φοβερὰ δίψα καὶ αἱ μυαί, τὰς ὁποίας δὲν ἠδυνάμην ν' ἀποδιώξω μὲ τὰ κομμένα μου χέρια.

Ἐπὶ τέλους ἦλθον καὶ μὲ μετέφεραν εἰς ἄλλο φορητὸν νοσοκομεῖον, εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Σεδάν μὲ ἑξ ἄλλους τραυματίας, οἱ ὅποιοι ἀπέθανον μετ' οὐ πολὺ. Ἐκεῖθεν μὲ μετέφεραν εἰς τὸ Βέλγιον, ὅπου, μετὰ τεσσάρων μηνῶν νοσηλείαν, τὰ τραύματά μου ἐπουλώθησαν. Ὅταν ἐπανῆλθον εἰς Γαλλίαν ἔβαλα τεχνητὰ χέρια· ἀλλὰ δέν μου εἶνε εὐκόλον νὰ χαιρετήσω. Προξενεῖ πολὺ δυσάρεστον αἰσθησιν εἰς τὴν ἀφῆν τὸ χεῖρι μου. Διὰ τοῦτο δέν ἔπιασα πρὸ ὀλίγου τὸ χεῖρι σας.

— Ἐλαβα τὴν χεῖρα τοῦ στρατηγοῦ, προστίθησιν ὁ γράφων τάνωτέρω, καὶ μὲ κατέλαβε τῶντι φρικίας, ὅταν ἠσθάνθην αὐτὴν ἄκαμπτον καὶ ψυχράν.

ΑΓΩΝ ΠΕΡΙ ΥΠΑΡΞΕΩΣ

Ζῶα καὶ φυτὰ, τὰ πάντα ἐν τῷ κόσμῳ ἀγωνίζονται περὶ ὑπάρξεως. Ὁ ἀγὼν εἶνε σφοδρὸς, μένει δὲ νικητὴς ἐκάστοτε ὁ ἰσχυρότερος τῶν ἀγωνιζομένων. Εἰς τὰ ἔντομα πολλάκις μεταβολὴ σχήματος ἢ χρώματος, καὶ ἄλλα ἐπαναλαμβανόμενα ἐπιτυχεῖ τεχνάσματα πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ ἐχθροῦ, ἔχουσι θαυμάσια ἀποτελέσματα. Τὰ πτηνὰ μεταβάλλουσι τὸ χρῶμα τῶν πτερῶν των, τῶν ὠν των, τὸ σχῆμα τῆς φωλεᾶς των καὶ αὐτὴν τὴν πρὸς κατασκευὴν τῆς ὕλην, πάντοτε πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν. Εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι πλεῖστα ἄνη ἡλλαξαν χρῶμα καὶ σχῆμα, ὅπως εὐκολύνουσι τὴν ἐπίσκεψιν ἐντόμων τινῶν· ἀφ' ἑτέρου δὲ ἔντομα μετέβαλον τὰ ὄργανά των, ὅπως δυναθῶσι νὰ ἐπισκέπταινται εὐκολώτερον,